

[Ingerlise Koefoed]

en centralisering i de enkelte ministerier, hvor departementerne får tillagt en stor magt i forhold til styrelser og direktorater og derfor udstyres med særlige sekretariater m.v.

Den serviceforbedring, som alt dette skulle medføre, lader vente på sig. I dagligdagen møder borgerne den foreløbig bl.a. i længere køer, i nedlæggelse af ikke så meget benyttede busruter, i dårligere og dyrere offentlig transport, i færre ankemuligheder og vel også derfor som mere undertrykkelse.

Et par eksempler på, hvor dårligt tingene hænger sammen, har man hørt en del om her i påsken. Den ny skattereform, som regeringen og socialdemokraterne jo har været så stolte af, ser ud til at blive vanskelig at gennemføre, fordi det personale, der skulle hjælpe til med gennemførelsen, skal beskæres betydeligt. Den nye lov om nationalmuseet, der skulle give det langt bedre formidlingsmuligheder, langt mere overblik og langt mere åbenhed over for et stort og forhåbentlig voksende publikum, vil blive sværere at føre ud i virkeligheden på grund af personalereduktioner i museet.

Selvfølger er der noget af statens virksomhed, som kan sammenlignes med privat virksomhed. Det drejer sig først og fremmest om statsvirksomheder som DSB, P&T, den kommende statsvirksomhed Det kgl. Teater m.v. Men også her må man vel spørge sig selv, om det er helt rimeligt at stræbe mod, at f.eks. den offentlige trafik skal hvile i sig selv. Hvordan hænger sådan noget sammen med spørgsmål om overbelastning af vejnettet, om forsyning af fjerntliggende områder i landet, om forurening på grund af de mange, der kører fra hjem til arbejde over lange afstande med kun ét menneske i bilen, og hvordan hænger det sammen med interessen for at brænde så lidt benzin af som muligt og dermed nedsætte betalingsbalanceunderskuddet?

Det er ikke rimeligt, og det er der heldigvis heller ikke endnu tradition for, at man i dette land anlægger udelukkende økonomiske skøn på den offentlige sektors virksomhed. Det må vel også selv af en nok så borgerlig regering indrømmes, at der er en lang række af de opgaver, som den offentlige sektor løser på de sundhedsmæssige, de sociale, de kulturelle og de miljømæssige områder, der aldrig kan eller skal være rentable.

Ikke desto mindre er produktivits- og præstationsmålinger et af denne redegørelses nye slagord. Ikke alene skal der, fremgår det af redegørelsen, arbejdes med produktivitsstigning på administrative områder, hvor det måske kan gøres, uden at det rammer en ordentlig og grundig sagsbehandling, men det skal gennemføres også på områder, hvor produktivitsstigning sandsynligvis kun vil betyde et højere arbejdstempo, mere stress og irritation, dårligere arbejdsklima og først og sidst: mindre tid til de opgaver og mennesker, som det var det offentliges vigtigste opgave at løse godt og betjene ordenligt.

Gevinsten ved indførelse af EDB-teknik, et fælles økonomisk system, nye regelsæt og mindre stiv lovgivning burde jo være bedre arbejdsopgaver for de ansatte og en langt bedre betjening af brugerne af de offentlige ydelser. Hvad resultatet bliver nu andet end en afmagret og udmattet offentlig sektor, der må lade vigtige opgaver vente eller overlade dem til markedsøkonomien, er svært at sige.

De planer om modernisering, som de enkelte ministerier har fremlagt og fremlagt meget godt, ser 2 år frem i tiden. Finansministeren siger, at man skal se 2 år frem, for så har man en tilskyndelse til at tage udgangspunkt i en mere overordnet bedømmelse af moderniseringsbehovet, og man kan frigøre sig for her-og-nu-begrænsninger i f.eks. gældende regelsæt, arbejdsformer og ledelseskraft. Det lyder rigtigt, og det lyder frit. Så længe det drejer sig om en ikke-bindende planlægning, kan visionerne blomstre.

Men da finansministeren jo i samme ånddrag fastslår, at udarbejdelsen af 2 års programmerne forpligter til en realisering af dem, er det nødvendigt at spørge, hvad personaleorganisationerne har sagt til det, og hvordan man i øvrigt midt i en overenskomstperiode kan lægge planer 2 år frem. Ligger der i dette f.eks. en foruddiskontering af det, som regeringen ønsker gennemført ved en kommende overenskomst? Hvordan vil det gå med de enkelte ministeriers planer, hvis tingene arter sig helt anderledes, end regeringen har ønsket?

Til sidst vil jeg sige, at de enkelte ministerier bør roses for, at de midt i travle sparetider har fået udarbejdet nogle gennemgående meget grundige redegørelser for, hvordan de under de rammer, som de nu har at arbejde under, planlægger deres del af moderniserin-